

[Waldorff.]

stillet fra socialdemokratiets side, som om virkningerne er meget begrænsede, og det oven i købet af hr. Grünbaum nu igen, et år efter, siges, at der må mere til, så kan man kun undre sig over, at der faktisk ikke er blevet gjort et klap fra socialdemokratiets side. Nu henviser man til, at man snakker med augustforligspartierne om et eller andet, som nok går i den retning. Jeg har indtryk af, at dette med, at man snakker med augustforligspartierne, det er ved at blive en »syltekasse«. Det er en vending, man bruger, hver gang der kommer et eller andet, som man egentlig mener at man som socialdemokrati burde forholde sig konstruktivt til. Så siger man, at det er noget, man snakker med nogle andre om, hvorefter man altså er fritaget for at gå ind i en diskussion om det, der rent faktisk foreligger.

Eftersom forslaget nu har været fremsat så mange gange, så kunne man jo godt have forestillet sig, at der kom et eller andet fra socialdemokratiet, f. eks. et svar på, hvordan man ville skærpe et sådant forslag, så man i højere grad var i stand til at gribe ind over for inflationen.

Ordføreren for forslagsstillerne (Freddy Madsen) (DKP):

Jeg vil gerne takke for, at et flertal af folketingets partier over for dette forslag, som vi har fremsat, har udtrykt deres principielle velvilje. Der ligger vel også deri et tilsagn om, at man er rede til at gøre noget ved det.

Det er rigtigt, som det er sagt flere gange, at vi har fremsat dette forslag adskillige gange før. Det har vi gjort, fordi det er et brændende problem, det er et problem, som – måske også lidt i kraft af, at vi har ført det frem gang på gang – efterhånden også ude i befolkningen bliver anerkendt som et af de væsentlige økonomiske problemer, som trænger til en løsning. Når vi har fremsat forslaget i denne samling, skyldes det også, at under den valgkamp, som vi netop har været igennem, fremgik det jo meget klart på vælgermøderne, at stort set alle kandidater over for vælgerne har erklæret, at de var rede til at gøre en indsats imod spekulationen i jord og fast ejendom. Derfor har vi fundet det passende og rimeligt, også fordi folketingsflertallet har forskudt sig, nok engang at lægge det frem og forsøge på at få omsat de smukke løfter i handling.

Nu er der jo forskellige opfattelser af forslaget. Hr. Grünbaum siger, det er et overordentlig moderat forslag. Det er jeg stort set enig med ham i at det er. Men det er vores opfattelse, at hvis vi virkelig skal have taget hul på disse ting, så bliver vi nødt til – også for at skabe et flertal i befolkningen omkring det – at gøre det på en sådan måde, at vi sikrer, at de almindelige mennesker, som har erhvervet sig jord og fast ejendom, ikke med den hensigt at spekulere i den, men med den hensigt at bruge ejendommen som bolig, også vil have forståelse for de forslag, vi gennemfører, og det tror jeg de vil have for det forslag, vi her har fremsat. Men hvis socialdemokratiet har intentioner i retning af, at man skulle gøre mere ved sagen, ja, så er vi da meget villige til at diskutere de former, hvorunder det kan foregå.

Der er fremhævet forskellige aspekter i det, men der er 3 vigtige ting i denne sag. For det første drejer det sig om formue- og indkomstfordelingen. Det kan jeg såmænd ikke sige bedre, end det blev sagt af hr. Heinesen, da det samme forslag var til behandling i 1974, hvor han ifølge Folketingets Forhandlinger, 1973-74, 2. samling, sp. 4772 sagde:

»... at kapitalgevinsterne og derigennem inflationen ubestrideligt er årsag til social ulighed i formuedannelsen.«

Det andet er spørgsmålet om belastningen af kapitalmarkedet. Det var det, hr. Ib Christensen var inde på, og som vi også har blik for, selv om vi ikke har skrevet det i bemærkningerne. Det er den mest umiddelbare og skadelige virkning, kapitalgevinsterne her har, fordi de bliver realiseret over kapitalmarkedet og presser renteniveauet op. Ca. halvdelen af kapitalmarkedet har direkte forbindelse med realiseringen af de reelle kapitalgevinster på jord og fast ejendom. Det er bl. a. derfor, renteniveauet i Danmark i dag er ca. dobbelt så højt som i andre lande og dobbelt så højt som det var i 1964, da grundstigningsskylden blev opgivet.

De eksisterende lånebegrænsninger har ingen værdi, da private pantebreve alligevel går op til næsten 100 pct.s belåning. Det var bl. a. disse problemer, der var baggrunden for, at Børsen den 1. april i år kunne meddele, at realkreditrådet kræver loft over tinglysninger for at underkaste belåningen af værdistigningerne en tilsvarende begrænsning, som samfundet pålægger bankerne igennem udlånsloftet.